

и този път почти подъ носътъ ни, подъ окопитъ на 3-тя и 5-та дружини. Тржбитъ пакъ затржбиха, и барабанитъ забиха . . . пакъ залпове, а слѣдъ тѣхъ — онова дружно „ура“, което се разнесе по цѣлата позиция и постепенно примръ далеко въ пространството Турцитъ смаяни отстъпватъ и даже прѣкратаватъ стрѣлбата. Но тѣ скоро привикнаха къмъ нашата фалшива атака — „ура“ и слѣдъ това, не само не спираха стрѣлбата, но и я учестяваха и ни нанасяха чувствителна загуба. Това обстоятелство ни накара да не злоупотребяваме съ страшното за Турцитъ „ура“.

Часа къмъ 4 ¹/₂, слѣдъ обѣдъ, вниманието ми бѣше привлечено къмъ 4-та дружина. опълченцитъ отъ казаната дружина се бѣха разпръснали задъ своитъ окопи и се навеждаха като че ли беряха гъби по земята.

Какво ли бератъ? мислено се питахъ азъ. Моето недоумение, обаче, скоро се разрѣши.

Когато пакъ затржбиха тржбитъ и Турцитъ се хвърлиха въ атака, опълченцитъ отъ 4-а дружина, вмѣсто да срѣщнатъ противника съ дружни залпове, срѣщнаха го съ градъ отъ камъни. По сетнѣ се научихъ, че на св. Никола орловцитъ срѣщали Турцитъ сжщо съ камъни. Наистина, тукъ мѣстността способствуваше за такъвъ видъ бой, още повече, че и камънитъ изобилствуваха. Мене ми се чини, обаче, че тукъ той бѣше прѣдизвиканъ отъ недовѣрието на опълченцитъ къмъ пушкитъ си, по голѣмото число отъ които, вѣроятно, не сж дѣйствували вече.

Подиръ пладнѣ се забѣлѣза по шоссето движение на войски, които идяха отъ къмъ кржглата батарея.

— Помощъ, помощъ дойде! се зачуваха гласове по позицията.

И дѣйствително, брянския полкъ бѣше пристигналъ на помощъ.

Цѣлъ полкъ, не е малко! При всячко това, нашия шипченски отрядъ бѣше далеко отъ да отговаря по своята численность на назначението си: да отблъсне единъ противникъ, който бѣше въ десетъ пъти по многочисленъ и да удържи шипченската позиция. Никой отъ опълченцитъ, обаче, не се съмнѣваше, че